

Rose

เมื่อผมแต่ง
ผม
คน
พิการ
เป็นอนุชญา

3
残疾战神
嫁我为妻后

刘狗花

หลิวโก้วฮวา

เขียน

จื่อซิน

แปล

การอ่านดีอากุทนะพิลัดนะ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อชะตากรรมของบุคคลต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์กำลังดำเนินไป
จากแรกเริ่มที่ **เจียงสุยโจว** พยายามวางแผนทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องชีวิต
ของตนเองที่มาอยู่ในร่างของจิ้งหิ้งอายุสี่ปี ยามนี้เขายังคงพยายามทำ
ทุกวิถีทาง มิใช่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อให้คนที่เขารักอยู่รอดปลอดภัยและ
ไม่เดินเข้าชะตากรรมเดิมตามประวัติศาสตร์ ขณะเดียวกันเขายังมี **ฮั่วอู่จี้**
แม่ทัพไร้พ่ายที่คอยอยู่เคียงข้าง พร้อมจะปกป้องและพุ่งเข้าฝ่าฟันเพื่อเขา
ทุกอย่าง

สุดท้ายวิถีแห่งประวัติศาสตร์จะลงเอยเช่นไร ไปติดตามบทสรุป
กันเลย...

ทดลองอ่าน

Rose

เช้าวันต่อมา เจียงสุยโจวขึ้นรถม้ามุ่งหน้าเข้าวังเพื่อร่วมประชุมใหญ่
คืนก่อนกว่าเขาจะชมตาหลังบลงได้ก็ยามสอง จนกระทั่งรุ่งเช้าก็ต้อง
ลุกขึ้นมา

เขารู้ดีว่าการประชุมใหญ่วันนี้ เขาไม่ไปไม่ได้

เพราะทันทีที่เขาบอกว่าป่วยและไม่ไป ทางวังหลวงจะต้องส่งหมอหลวง
มาตรวจอาการ ต่อให้ทุกคนรู้ว่าฮั่วอู่จิวอยู่ในเรือนเขา แต่หากมีคนอื่นนอกเข้ามา
แล้วพบร่องรอยใดๆ ความลับก็จะถูกเปิดเผย

เจียงสุยโจวจึงได้แต่ขึ้นรถม้าไปอย่างจำใจ

รถม้าโคลงเคลงตลอดทางจนเขาเวียนศีรษะ กระทั่งลงจากรถม้าที่
หน้าประตูไคหยาง แสงตะวันยามเช้าที่ส่องมาสว่างจ้าจนทำให้เขามีเมื่ง

เจียงสุยโจวมุ่นคิ้ว กระชับเสื้อคลุมแล้วเดินเข้าไปในวัง

ด้วยความเร็วตามปกติ ฮั่วอู่จิวน่าจะเดินทางไปถึงฝั่งใต้ของแม่น้ำ
ฉางเจียงในช่วงสองวันนี่แล้ว แต่जनบัดนี้ก็ยังไม่มีข่าวใดๆ ส่งมา ไม่รู้ว่า
ทางนั้นราบรื่นดีหรือไม่...

เมื่อผ่านเข้าประตูไคหยางไป เขาก็เดินตัดลานหยกขาวกว้างใหญ่
ตรงไปยังตำหนักกวางหยวน

เขามาถึงค่อนข้างเร็ว แต่ฝั่งเช้าที่มาซ้ำเสมอกลับยืนรออยู่ในตำหนัก
แล้ว มีขุนนางกลุ่มหนึ่งรายล้อมพูดคุยกับเขา แต่ฝั่งเช้ากลับไม่มีท่าทีสนใจ

ราวกับมีเรื่องอื่นในใจ

เจียงสุยโจวมุ่งมั่นคิ้ว ในใจเริ่มวิเคราะห...

ฝั่งเช่าดูผิดไปจากเดิม คาดว่าเขาน่าจะลงมือหรือกำลังจะทำเรื่องอะไร
ที่ผิดปกติเป็นแน่ ไม่รู้ว่าในการประชุมใหญ่วันนี้จะได้เบาะแสใดมาบ้างหรือไม่
หากไม่ได้ คงต้องให้สวีตู้ตามสืบ...

ระหว่างที่กำลังใช้ความคิด เจียงสุยโจวก็เห็นฝั่งเช่ามองมาที่ตน

เป็นการเหลือบมองเพียงแวบเดียว ทว่าสายตาคุ้มนั้นเย็นเยือกอย่าง
ไม่อาจอธิบาย ทำให้เจียงสุยโจวถึงกับชนลุกซู่ทั้งสันหลัง

เขาเก็บสายตากลับมา ลางสังหรณ์ไม่ตีผุดขึ้นราวๆ

...เป็นไปได้หรือไม่ว่าฝั่งเช่ารู้เรื่องฮั่วอู่จิวแล้ว แต่ที่จวนก็ยังสงบดี
ไม่มีคนของฝั่งเช่ามาสังเกตการณ์เลย

เจียงสุยโจวเหลือบมองฝั่งเช่า จากนั้นก็มองออกไปนอกตำหนัก

กองราชของครักษ์ยืนล้อมประตู่วังทุกจุดอย่างเข้มงวด บรรดาขุนนาง
เดินกระจัดกระจายอยู่ในลานกว้างท่ามกลางแสงตะวัน ค่อยๆ มุ่งหน้ามายัง
ตำหนักกว้างหยวน

ตอนนี้เขาเข้าวังมาแล้ว ไม่อาจออกไปก่อนการประชุมเริ่มได้ ได้แต่
ต้องรอให้การประชุมสิ้นสุดลง จึงค่อยเร่งกลับจวนเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่
ภายในเวลาครึ่งถ้วยชา ขุนนางทั้งหมดก็มาทันพร้อมหน้า ต่างยืนรอ
อยู่ในตำหนักเจียบๆ ตามนิสัยปกติของไฮ่วจู่ ต้องรออย่างน้อยอีกหนึ่งเค่อ
เขาถึงจะค่อยๆ เดินนวยนาดมา

ทว่ายามนี้เอง เสียงแหลมเล็กของขันทีก็ดังขึ้น

เหล่าขุนนางคุกเข่าถวายบังคม ไฮ่วจู่นั่งลงบนบัลลังก์มังกร

ในใจเจียงสุยโจวยิ่งกระสับกระส่าย

เมื่อมีเรื่องผิดปกติย่อมต้องมีปีศาจอยู่ในนั้น¹ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าวันนี้
ทั้งฝั่งเช่าและไฮ่วจู่ดูเหมือนจะผิดแปลกไปจากเดิม

เขาพยายามระงับความวิตกกังวล แต่ก็อดใจลอยนึกถึงฮั่วอู่จิวไม่ได้

¹ หมายถึง เมื่อมีเรื่องผิดปกติวิสัยไป แสดงว่าเรื่องนั้นต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากล

...แม้ฝังเข้ากับໄໂວຈູ່ຈະຕູຜິດສິ່ງເກດ ແຕ່ກໍຍັງວາງຕົວສບນຶ່ງ ເປັນໄປໄດ້
ຫຼືອໍ່ໄມ້ວ່າໄວ້ອູ່ຈື່ງຈຸກຈັບໄດ້ ແລະແຜນການທີ່ວາງໄວ້ລົ້ມເລວ

ເຈິ່ງສຸຍໂຈວຮູ້ວ່າຕົນໄມ້ຄວາສ່ງສັຍໃນຕົວໄວ້ອູ່ຈື່ງເຜນນີ້ ແຕ່ກໍຍັງອໍ່ຮ້ອນຮຸ່ມ
ດ້ວຍຄວາມພຣິວິຕກໄມ້ໄດ້

ເຂາຫນັກຄວາມໄມ້ສບາຍໃຈຈຸນກະທັ່ງຜ່ານການປະຊຸມມາໄດ້ ຈິ່ງພອຈະ
ໂລ່ງອກໄດ້ບັ່ງ ຫຼັງຈາກຫຳຄວາມເຄາຣພຣ້ອມຂຸນນາງຄົນອື່ນໆ ແລະເຫັນຫລາຍຄົນ
ອອກໄປແລ້ວ ເຂາຈິ່ງຫັ່ນຫຼັງເຕຣຍມອກໄປພຣ້ອມກັບທຸກຄົນດ້ວຍ

ຫວ່າຍາມນີ້ເອິ່ງ ໄໂວຈູ່ເອິ່ງຂຶ້ນມາຈາກບນັ້ລລັງກໍ່ມັງກ “ນ້ອ່ງຫ້າ” ເຂາເອິ່ງ
“ເຈ້າຣອກ່ອນ”

ທ່າທີ່ເຂາເປັນປກຕິ ແຕ່ເຈິ່ງສຸຍໂຈວຮູ້ສິ່ກໄມ້ສບາຍໃຈອ່ງບອກໄມ້ຕູກ
ຫຼັງຈາກຄິດເລິກນ້ອຍ ຈິ່ງອາຕັຍສີຫ້າຮິດເຮືວເພາະນອນໄມ້ພອຂອງຕົນ ໄອ
ສ່ງສາມທີ່ ກ່ອນເອິ່ງດ້ວຍນ້ຳເສິງອິດໂຣຍເຫຍແຫ່ງ ພຣ້ອມຣອຍຍິ້ມຜິດຜິນ
“ເສັດຈື່...ສ່ງວັນນີ້ກະຫມອມເປັນຫວັດ ເກຣງວ່າຈະທ່າໃຫ້ເສັດຈື່ຜິດຫວັດໄປດ້ວຍ
ຈຳຕ້ອື່ງຣັກກັບຈວນໄປກິນຍາພະຢະຄະ”

ແຕ່ໄໂວຈູ່ກັບຂັບຕົວເອນຫຼັງພິງບັລລັງກໍ່ມັງກ “ມີເຣິ່ງສຳຄັດູ” ເຂາເອິ່ງ
“ເຣິ່ງນີ້ມີແຕ່ຕ້ອື່ງມອບໃຫ້ເຈ້າຈັດການ ຜູ້ອື່ນທ່າແທນໄມ້ໄດ້”

ເຈິ່ງສຸຍໂຈວຮູ້ວ່າກະຕູກເລິກນ້ອຍ ຄາມວ່າ “ມີຫຣາບວ່າເສັດຈື່ທ່າເມຍຄິ່ງ
ເຣິ່ງໄດຫຼືພະຢະຄະ”

ໄໂວຈູ່ມ່ອື່ງເຂາເສິບໆອ່ງຍາກຄາດເຕາເຈຕນາ

“ອີ່ກນຶ່ງເຕືອນກວ່າຈິ່ງຈະຄຣບຣອບການສຣຣວດຂອງເສັດຈື່ພ່ອ” ໄໂວຈູ່ມ່ອື່ງ
ເຈິ່ງສຸຍໂຈວດ້ວຍສີຫ້າເຮຍຂາ ພລາງເອິ່ງດ້ວຍນ້ຳເສິງກະດັ່ງ “ເຣາຕ້ອື່ງການໃຫ້
ກຣມພິຣິການຈັດພິຣິບຸຂາເສັດຈື່ພ່ອ ນ້ອ່ງຫ້າ ຍາມນີ້ເສັດຈື່ພ່ອເລືອຫຍາທ່າເຄືອເຣາ
ກັບເຈ້າເພິງສ່ງຄົນ ເຣິ່ງເລ່ານີ້ເຈ້າຈະໄມ້ຍອມທ່າອ່ງນັ້ນຣີ”

ເຈິ່ງສຸຍໂຈວເພິ່ງຫຼຸດໄອ ບນໄມ້ຫ້າຮິດຂາວັງເຈືອສີແດງອ່ງດ້ວຍ ດູເຫມືອນ
ຄົນກຳລັງປ່ວຍ

ທ່າກ່າຍໃນໃຈເຂາກຳລັງໃຫ້ຄວາມຄິດອ່ງຍາວຣວດຣືວ

...ຄວາມແຕກແຍກໃຫຼ່ງທີ່ສຸດຣະຫວ່າງໄໂວຈູ່ກັບເຈ້າຂອງຣ່າງເດີມນ່າຈະມີສາເຫຸ
ມາຈາກຄວາມລຳເອິ່ງຂອງຫຼັງຕີ້ ໄໂວຈູ່ຈິ່ງຈິ່ງເກື່ຍດຸຈຸງຂັງເຂາຫັກ ທີ່ຍິ້ນກຣານ

จะร้องซ้ำไว้เช่นนี้ เป็นไปได้หรือไม่ว่าถูกฝังเข้ายุยงมา

มิน่าเล่า ทำทีของฝังเข้าเข้านี้จึงได้ดูแปลกไป

ครั้นคิดได้เช่นนี้ก็รู้สึกว่ามีเหตุผล

แต่เจียงสุยโจวยังคงกลางแครง เขาเหลือบมองโหว่จู่อย่างลั้งเล จากนั้น
ก็หันมองออกไปนอกตำหนัก

หลังการประชุม หากไม่มีคำสั่งจะไม่สามารถร้องอยู่ในวังหลวงได้ ยามนี้
ทุกคนจึงแยกย้ายกลับไปกันหมด ที่ประตูวังไกลออกไปเมืองครักษ์และขันที
มาปิดประตูวังแล้ว

เจียงสุยโจวตื่นตัว

...มีอย่างที่ได้ลงกลอนประตูวังตอนกลางวันแสด ๆ!

ทว่ายามนี้เองเขาก็ได้ยินเสียงหัวเราะของเจียงซุ่นเหิงดังขึ้นทางด้านหลัง
“น้องห้าจะขัดคำสั่งเราอย่างนั้นหรือ” เขาเอ่ย “เช่นนั้นก็ไม่เป็นไร
ทหาร มาเชิญจิ้งห้วงแทนเราที”

ทันใดนั้นน้องครักษ์ร่างสูงใหญ่สามสี่นายโผล่มาจากรอบด้าน สักตทาง
ถอยของเจียงสุยโจวเอาไว้

ขันทีใหม่ที่ขึ้นยืนอยู่ด้านหลังโหว่จู่ค่อย ๆ ก้าวลงบันไดมาพร้อมรอยยิ้ม
ไม่จริงใจ จากนั้นค้อมกายเล็กน้อยเบื้องหน้าเจียงสุยโจว “จิ้งห้วง เชิญ”

ขันทีเงยหน้ามองเขา รอยยิ้มลึกล้ำยากคาดเดา

เจียงสุยโจวใจหายวาบ ความไม่สบายใจที่มีอยู่เดิมได้รับการยืนยัน
ทันที

ยามนี้เขาตกอยู่ในแห่ฟ้าตาข่ายดินเพียงลำพังเสียแล้ว

โหลวเยร์ออกจากวังหลวง ทันทีที่กลับถึงจวนก็เห็นโหลวหว่านจวินยืนรออยู่ที่
ประตู ท่าทางร้อนรนกระวนกระวาย

“ท่านพ่อ!” นางก้าวเข้ามาหา

โหลวเยร์รีบถาม “มีอะไร”

โหลวหว่านจวินยัดสารแผ่นหนึ่งใส่มือโหลวเยร์

“ฮั่วอู่จิวส่งข่าวมา” นางเอ่ย “ม้าเร็วเพิ่งมาส่งเมื่อครู่”

โหลวเยวี่รีบคลี่ออกอ่าน

ตัวอักษรหนักแน่นทรงพลังดุจหงส์ฟ้อนมังกรเหิน เป็นลายมือของ
ฮั่วอู่จี้วี่

‘แผนการลูล่วง อีกสามวันเดินทางกลับ รีบปิดล้อมหลินอาน อย่า
ปล่อยให้ฝั่งเซ้าหนีไปได้ ในเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้ทุกเมื่อ คุ่มกัน
เจียงสฺยโจวให้ดี’

วรรคสุดท้ายนั้นเขียนเน้นหนักเป็นพิเศษ

โหลวเยวี่สูดหายใจลึก “สำเร็จแล้ว”

เขาว่าพลากรีบก้าวเข้าไปในจวน แต่โหลวหว่านจวินคว้าแขนเขาไว้
ถามว่า “จิ้งห้วงเล่า ในเมื่อฮั่วอู่จี้วี่ย้าเช่นนี้ ท่านควรรีบไปรับเขามาโดยเร็ว
พาเขามาอยู่ในค่ายทหารจะปลอดภัยกว่า”

โหลวเยวี่พยักหน้า “เจ้าพูดถูก แต่พ่อต้องไปจัดกองกำลังที่นอกเมือง
ก่อน เจ้าเร่งส่งคนไปที่จวนจิ้งห้วง รีบรับเขาไปยังค่ายทหาร”

โหลวหว่านจวินตอบรับ จากนั้นหันหลังไปจูงม้าออกมาจากห้องคนยาม
ทว่าเวลานี้เอง มีเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบาดังมาจากชายคาเหนือประตู
จวน โหลวหว่านจวินเงยหน้ามอง เห็นเงาคนแวบออกมาจากตรอกข้าง ๆ
กระโจนอย่างคล่องแคล่วลงมาอยู่ตรงหน้านาง

นางตกใจ “ใคร!”

แต่คนผู้นั้นมิได้หยุดอยู่ตรงหน้านางนานนัก เขาสาวเท้าพุ่งไปคว้าตัว
โหลวเยวี่ที่เร่งรีบจะออกจากเมือง

โหลวเยวี่หันกลับมาที่จำคนผู้นี้ได้ทันที เขาเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่ง
ของฮั่วอู่จี้วี่ที่ได้รับคำสั่งให้รั้งอยู่ในเมืองหลวง

“แม่ทัพโหลว ไนวังเกิดเรื่องขอรับ”

โหลวเยวี่มุ่นคิ้ว “อะไรนะ”

คนผู้นั้นรีบเอ่ย “ประตูลี้กถูกลองกลอน แต่จิ้งห้วงยังไม่ได้ออกมา
ขอรับ”

โหลเวียร์ตกใจ หันหลังจะออกไปนอกเมืองทันที

โหลหว่านจวินรีบตามไปหยุดเขาไว้ “ท่านพ่อจะไปทีใด!”

โหลเวียร์เอ่ยอย่างร้อนรน “ยังจะไปทีใดเล่า! เวลาที่ข้างนอกยังมีทหาร หากเข้าเมืองมาช่วยคนตอนนี้ น่าจะยังทัน!”

เอ่ยจบก็ทำหิตตนเองเสียงเบาอย่างอดไม่ได้ “ข้าผิดเองที่เมื่อครู่ออกมา เร็วเกินไป น่าจะรอจิ้งหิ้งก่อน!”

โหลหว่านจวินร้อนใจจนหน้านิ้วคิ้วขมวด “ท่านนำกำลังเข้าเมือง มาช่วยคน กับหวงตั้งสังหารคน อย่างใดเร็วกว่ากัน”

โหลเวียร์ชะงัก

“แล้วจะทำเช่นไรดี!” เขาร้อนรนจนคิดอะไรไม่ออก

ไต้ยีนโหลหว่านจวินถามคนที่มาส่งข่าว “เมื่อครู่ฝั่งเจ้าออกมาจาก วังหลวงหรือไม่”

คนผู้นั้นตอบ “ออกมานานแล้วขอรับ”

โหลหว่านจวินกัดฟันแน่น “ท่านพ่อ” นางเอ่ย “ยามนี้ได้แต่ต้อง แลกเปลี่ยนคนกันแล้ว”

เอ่ยจบนางก็จูงมือออกจากประตู กระโดดขึ้นหลังแล้วควบจากไป

“ท่านรีบออกไปนอกเมือง ปิดล้อมหลินอานทันที ส่วนข้าจะไปที่จวน ฝั่งเจ้า ดูว่าจะจับเป็นเขาได้หรือไม่” นางเอ่ย “ต่อให้ไม่อาจแลกเปลี่ยนตัว กันได้ แต่สองฝ่ายต่างมีตัวประกันอยู่ในมือ ฝ่าบาทไม่มีทางกล้าสังหาร คนง่าย ๆ แน่”

มีข่าวส่งเข้ามาในวังหลวงติด ๆ กัน

หลังการประชุมใหญ่ กองกำลังใต้อาณัติฝั่งเซ้ารีบออกเดินทางพร้อม ราชโองการ แต่คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทันออกจากเมืองก็ถูกสกัดไว้เสียแล้ว

และผู้ที่ยึดพวกเขาไว้ก็คือทหารของโหลเวียร์

กองกำลังกว่าสี่หมื่นปิดกั้นประตูเมืองทั้งแปดของหลินอาน ช่วงขณะนั้น ชาวบ้านและเหล่าขุนนางถูกปิดล้อมอยู่ในเมือง แม้แต่คนลักตัวยังยากจะ เข้าออกเมืองหลินอานได้

โหลวเยิร์กอกบฏแล้ว

โหลวจู่โกธรจนตัวสั่น นึกซิงซังเจ้าคนบ้าบิ่นที่รื้ออ่านกอกบฏผู้นี้ เขาคิดทาวีตีไม่ออก จึงรีบส่งคนไปที่จวนอัครเสนาบดีเพื่อเชิญผั่งเช่ามาหาหรือเรื่องแผนการตอบโต้ทันที

คิดไม่ถึงว่าจวนอัครเสนาบดีกลับว่างเปล่า ไม่รู้ว่าผั่งเช่าหายตัวไปที่ใด ในจวนเหลือเพียงข้ารับใช้กลุ่มหนึ่ง กับอนุอีกไม่กี่คนซึ่งไม่เป็นที่โปรดปรานและบุตรชายหญิงที่เกิดจากอนุเหล่านั้น ส่วนผั่งเช่ารวมถึงบุตรคนเล็กและคนสนิทของเขากลับไม่เห็นแม้แต่เงา

ผั่งเช่าอาศัยช่วงซุลมุนขณะเมืองถูกปิดล้อมหลบหนีไป

โหลวจู่เดินวนไปมาอย่างกระวนกระวายอยู่ในตำหนัก รอผั่งเช่ามาช่วยแก้ปัญหา แต่คิดไม่ถึงว่า...

หลังจากนั่งบนบัลลังก์มังกร ฟังรายงานจากองครักษ์ที่รีบกลับมา เขาก็เงิบไป

ผ่านไปพักใหญ่เขาจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า “ท่านลุงคงไปนำกำลังเสริมมาช่วยเราอยู่” เขาเอ่ย “ใช่แล้ว ยามนี้คนในเมืองหลวงจะเอามาใช้ประโยชน์อะไรได้ มีแต่ต้องนำกำลังจากภายนอกมาเท่านั้น จึงจะช่วยแก้ปัญหาให้เราได้”

รอบด้านไม่มีใครกล้าเอ่ยปาก

สักพักชั้นที่อยู่ข้างกายเอ่ยขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ “ฝ่าบาท...”

กลับได้ยินเสียงโหลวจู่สุดหายใจลึกลับ เอ่ยว่า “แต่ท่านลุงรับปากเราแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาจะอยู่ในเมืองหลวงคอยปกป้องเรา เหตุใดเขาถึงผิดคำพูดเล่า”

ชั้นที่ข้างกายพูดไม่ออก

จากนั้นโหลวจู่ก็ยิ้ม “เราจะรอ” เขาเอ่ย “ไม่มีทางที่ท่านลุงจะไม่กลับมา ยิ่งกว่านั้นเจ้าโจรฆ่าโหลวเยิร์กก็เพียงแค่อปิดล้อมประตูเมือง มิได้เคลื่อนไหวนอะไรมากกว่านี้มิใช่หรือ เราไม่เชื่อหรอกว่าเขาจะล่านำกองกำลังเข้ามาในเมือง และสังหารเรา เราแค่รอ รอให้ท่านลุงกลับมาช่วยเรา”

เอ่ยจบเขาก็ลุกออกไปทันทีโดยไม่พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น

ทว่าเพิ่งจะก้าวออกไปได้เพียงสองก้าว เขาก็สะดุดเกือบล้มคะมำ เขารับคว่ำเสาสลักลายมังกรทองข้างๆ เพื่อพยุงตัวไว้

“ฝ่าบาท!” นางกำนัลและขันทีโดยรอบรีบเข้ามาช่วยประคองเขา

“ฝ่าบาท วางพระทัยเถิด! ที่โหลวเย่ร์กระทำการเช่นนี้ คาดว่าคงมุ่งเป้าไปที่อัครเสนาบดี ไม่มีทางทำอะไรฝ่าบาทเด็ดขาด...” ขันทีชรารีบเอ่ยปลอบแต่กลับได้ยื่นโหว่จู่เอ๋ยว่า “หุบปาก”

ขันทีชราเสียบทันที

โหว่จู่หลูบตาลง เดิมเขาเคยคิดว่าหลังจากนางสนมปีศาจผู้นั้นและเสด็จพ่อผู้ล่าเอียงตายไป เขาได้นั่งบนบัลลังก์ ทั้งยังมีท่านลุงที่ดีต่อเขามาก เขาก็จะไม่วันต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง ถูกทอดทิ้งเหมือนแต่ก่อนอีกต่อไป

แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งตนจะต้องถูกท่านลุงทอดทิ้งด้วย

“ฝ่าบาท...” ขันทีชราเอ่ยเสียงสั่นเทา

โหว่จู่สูดหายใจลึก “เจียงสุยโจวถูกคุมตัวอยู่ในคุกหลวงแล้วใช่หรือไม่”

ขันทีชรารีบตอบ “พะยะค่ะ”

โหว่จู่หัวเราะ “เช่นนั้นก็ไปกันเถิด” เขาเอ่ย “เรายังต้องหารือเรื่องนี้กับน้องชายคนนี่”

ทันทีที่เจียงสุยโจวก้าวออกจากตำหนักใหญ่ เขาก็ถูกคนกลุ่มหนึ่งจับมัดไว้ อย่างแน่นหนา

เขาพอจะคาดเดาได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

คนพวกนี้ทำอะไรเกินจำเป็นจริงๆ ด้วยร่างกายอ่อนแอทรุดโทรมของเขา จำเป็นต้องมัดมือโพล่หลังรั้งป่าเช่นนี้ด้วยหรือ ต่อให้ปล่อยเขา เขาก็หนีไปไหนไม่รอดอยู่ดี

แต่... เขาก็ยังโล่งอก

ที่โหว่จู่ใช้ความพยายามในการจับกุมตัวเขาเช่นนี้ แสดงว่าฮั่วอู่จิวยังมีได้พลาดท่าตกไปอยู่ในกำมือของพวกเขา และน่าจะทำงานสำเร็จแล้ว คนพวกนี้จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องหันมาจับตัวเขาแทน

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น... อย่างน้อยฮั่วอู่จิวก็ปลอดภัย

เขาถูกผลักถูกดันมาตลอดทางจนถึงจุดที่อยู่ห่างไกลในวังหลวง เข้าไป
ภายในอุทยานที่เครื่องขริมเรียบง่ายแห่งหนึ่ง จากนั้นถูกนำตัวไปยังห้องขังใต้ดิน
ภายในห้องขังไม่มีคนอยู่แล้ว แต่กลิ่นอับชื้นและกลิ่นคาวเลือดยังคง
คลอเคลุ้งรุนแรง

กลิ่นนี้คุ้นจมูกอย่างไรชอบกล เหมือนกลิ่นที่ติดตัวฮั่วอู่จี้มาในวันที่
ได้พบเขาครั้งแรก

เห็นที่ที่นั่นคงเป็นคุกใต้ดินในวังหลวงที่ใช้คุมขังนักโทษอุกฉกรรจ์
เจียงสฺยโจวอดยิ้มขึ้นในใจไม่ได้... *ฮั่วจู่ซ่างให้เกียรติข้าหนัก*
คนกลุ่มนี้เปิดประตูห้องขังห้องหนึ่ง โยนเขาเข้าไปแล้วลวงกลอน
ก่อนจะเดินจากไป

เจียงสฺยโจวล้มคะมำบนกองฟางขึ้นๆ และเนาเบื้อย เขาเจ็บร้าวไปทั้งตัว
จนสุดหายใจเฮือก จากนั้นเริ่มกวาดตามองสำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบ

มีดสลัว ฝูพัง กองฟางและบนผนังเลอะคราบเลือดสีคล้ำ

เจียงสฺยโจวได้ยินมานานแล้วว่าไม่มีใครที่เข้ามาในคุกใต้ดินแห่งนี้แล้ว
อยู่รอดได้เกินสามวัน แต่หลายปีที่ผ่านมามีฮั่วอู่จี้เพียงคนเดียวที่เป็นข้อ
ยกเว้น นอกเหนือจากเขาก็ไม่มีใครอื่นอีก

เจียงสฺยโจวหุบตาทอดถอนใจ

ดูท่าร่างกายอ่อนแอที่แค่เดินยังกินแรงของเขานี้คงไม่มีโอกาสจะเป็น
อีกหนึ่งข้อยกเว้น

แม้กระนั้นในใจเขากลับสงบนิ่ง มิได้หวาดหวั่นมากนัก

เดิมเขาเคยคิดว่าตนเองกลัวความตาย แต่ไม่คิดว่าเมื่อตนก้าวเข้าด่าน
ประตูผีมาครั้งหนึ่งแล้วจริงๆ กลับมาได้กลับถึงขั้นนั้น ตรงกันข้าม เขากลับ
รู้สึกโชคดีที่เรื่องที่เกี่ยวข้องมาตลอดระหว่างอยู่ในห้องพระโรงมิได้เกิดขึ้น

...ฮั่วอู่จี้ยังปลอดภัย เช่นนั้นก็ดีแล้ว

ถึงอย่างไรเขาก็เป็นเพียงหินหวังซีโรคที่ถูกกล่าวถึงสั้นๆ ในประวัติศาสตร์
ขณะที่ฮั่วอู่จี้เป็นปูชนียบุคคลที่นักประวัติศาสตร์ล้วนชื่นชอบ

และไม่ว่าอย่างไร...เขายอมถูกขังอยู่ที่นี้ ดีกว่าปล่อยให้ฮั่วอู่จี้ได้รับความลำบาก

เขาถอนหายใจ แคร่รู้สึกเสียดายเล็กน้อย
เสียดายที่จนกระทั่งตายก็มีแต่ตัวเขาเท่านั้นที่รู้ความรู้สึกนึกคิดของ
ตนเอง

เจียงสุยโจวหลับตาลง

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเพียงใด มีเสียงฝีเท้าลับสนวนวายดังมาจากด้านนอก
เมื่อลืมตาขึ้นก็เห็นใครคนหนึ่งมาเปิดประตูห้องซัง ทันทีที่ประตูเปิดออก
ก่อนที่คนด้านข้างจะเข้ามา มีชั้นที่น้อยสองคนรีบยกเก้าอี้เข้ามาวางไว้แล้ว
ถอยออกไป

ครู่ต่อมาเขาก็เห็นชายเสื้อคลุมสีดำปกลายมังกรทอง

เป็นโหววู่

เจียงสุยโจวเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเจ้าอ้วนฉุนั้นห่อตัวอยู่ในชุดคลุมมังกร
กำลังก้าวเข้ามาในห้องซังด้วยสีหน้าเรียบเฉย เขานั่งลงบนเก้าอี้ตัวนั้น จากนั้น
ชั้นที่และองครักษ์อีกหลายคนก็ตามเข้ามา ช่วงขณะนั้นห้องซังคับแคบคึกคัก
ขึ้นมาทันตา

ทว่าจนกระทั่งทุกคนเข้ามาครบ ก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของผิงเซ่า

เจียงสุยโจวมองโหววู่ พบว่าอีกฝ่ายก็กำลังมองเขาอยู่

ช่วงขณะนั้นดวงตาของทั้งคู่สบประสาน แหวตามีเพียงความเย็นชา

โหววู่เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “ทหาร” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน

“จับเขาแขวนไว้”

เจียงสุยโจวเริ่มเดาได้รางๆ

ท่าที่เช่นนี้ของโหววู่ เห็นชัดว่ามีได้มาเพื่อสอบสวน

แต่มาเพื่อระบายโทสะต่างหาก

องครักษ์ ๑ ทยาบคายยิ่งนัก

เจียงสุยโจวถูกจุดกระชากให้ลุกขึ้น จากนั้นเชือกก็ถูกดึงลงมาจากคาน เจียงสุยโจวเจ็บราวไปทั้งร่าง สถิติที่ค่อนข้างสับสนยุ่งเหยิงพลันแจ่มชัดขึ้นมาทันที

...ผังเช่าเล่า

ยามนี้มีเพียงโหวจู่อยู่ที่นี้ ผังเช่าไม่รู้หายไปทีใด เช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้เพียงสองทาง...หากมิใช่เพราะผังเช่ารู้แผนการและการเคลื่อนไหวของฮั่วอู่จิวแล้ว จึงมาจับตนไว้ ก็คงเป็นเพราะงานใหญ่ใกล้บรรลุผล และผังเช่าหนีไปแล้ว

เจียงสุยโจวถูกเชือกรัดแน่นจนร้องครางออกมา เขาเงยหน้าขึ้น มองไปยังโหวจู่

มือองครักษ์นำเครื่องมือทรมานเข้ามา

เขากัดฟันแน่น พยายามฝืนตนเองให้สงบเยือกเย็น เอ่ยเยาะหยันอย่างเย็นชา “เสด็จพี่ช่างประเมินคนชั่วไรคอย่างข้าสูงจริง ๆ”

โหวจู่สบตาเขา จับจ้องอย่างเอาเป็นเอาตายด้วยแววตาเด็ดฉันทันที จนใบหน้าบิดเบี้ยว แก้มย้วยเพละลั่นระริก

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็เอ่ยอย่างแค้นเคือง “เจียงสุยโจว เจ้าลำพองใจนักสินะ”

โหวจู่ชอบเขี้ยวเคี้ยวฟัน น้ำเสียงเย็นเยียบ แต่เห็นก็รู้แล้วว่าเกลียดชังสุดขีดเพราะถูกบีบให้จนตรอก

ท่าทางเช่นนี้ คาดว่าโอกาสชนะของโหวจู่และฝ่ายฝั่งมิได้ถึงหนึ่งหรือสองส่วนก็นับว่าให้เกียรติพวกเขามากแล้ว

เจียงสุยโหวกลับตาลง ถอนหายใจเจี๊ยบๆ

...เช่นนี้ก็ดีแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็ไม่มีสิ่งใดต้องพะวงอีก

เขตกมาอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ย่อมไม่มีทางรอดแล้ว แต่อย่างน้อยสองฝ่ายต่างก็มาถึงสุดปลายเชือก ทั้งอีกฝ่ายยังสูญเสียแขนซ้ายไหลขวาอย่างฝังเข้าไป เช่นนั้นเขาก็สามารถลองเดิมพันดูได้

...เดิมพันว่าโหวจู่ที่อยู่ตรงหน้าเขาจะยังคงคาดหวังและเหลือเยื่อใยในตัวลุงของตนเองหรือไม่

เจียงสุยโหวกลับตา เอ่ยซ้ำๆ “เสด็จพี่พูดอะไรเช่นนั้นเล่า”

“ข้าพูดอะไรนะหรือ” โหวจู่หัวเราะแปลกๆ ลูกขึ้นจากเก้าอี้ “ทำไมเจ้าจงใจวางแผนให้ฮั่วอู่จิวหนีไป มิใช่ว่าเพื่อรอวันนี้หรือ”

เจียงสุยโหวยิ้มจางๆ “ไม่ถึงขั้นนั้น” เขาเอ่ย “เพียงแต่ฮั่วอู่จิวรับปากให้ผลประโยชน์บางอย่างแก่ข้า เขาและข้าต่างก็ได้ในสิ่งที่ต้องการ”

“ต่างฝ่ายต่างได้ในสิ่งที่ตนต้องการ?” โหวจู่เหมือนได้ยินเรื่องชวนหัว เขากัดฟันกรอด เอ่ยด้วยความชิงชัง “ต่างฝ่ายต่างได้ในสิ่งที่ตนต้องการแล้วเจ้าจะถูกเขาทิ้งไว้ที่นี่ รอให้เราฆ่าเจ้าได้อย่างไร”

ไม่รู้เพราะเหตุใด โหวจู่เค้นเสียงคำว่า “ถูกทิ้ง” ออกมาเป็นพิเศษ คล้ายแฝงด้วยความเจ็บแค้นและคับข้องใจที่ไม่อาจเอ่ยออกมาเป็นคำพูดได้

เจียงสุยโหวกลับยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน “ย่อมมิใช่เช่นนั้น” เขาเอ่ย “ในเมื่อข้ากุมจุดอ่อนของเขาไว้ และสิ่งนั้นก็คือสิ่งที่ฝั่งเขาปรารถนาที่สุด ฝั่งเขาย่อมไม่มีทางฆ่าข้า”

เอ่ยจบเขาก็ทำท่าราวกับสงสัย กวาดตามองรอบๆ แล้วถามว่า “ฝั่งเขาอยู่ที่ใดเล่า”

เห็นท่าที่เช่นนี้ของเขา โหวจู่พลันมุ่นคิ้วด้วยความมุงนง

“เขาไปแล้ว” โหวจู่เอ่ย “ทำไม”

เจียงสูยโจวไต้ยีนก็มิทำที่ประหลาดใจ ความสงบนิ่งก่อนหน้าหายไป
เป็นปลิดทิ้ง

“เป็นไปไม่ได้!” เขาเอ่ย “หากยังไม่ได้อะไรนั้น ผังเช่าไม่มีวันยอมรามือ
แล้วเขาจะจากไปได้อย่างไร”

ໄໂວຈູ່ໝວດຄື້ມຸ່ນ ແຕ່ກ່ອນທຶນທຶດທັບໃນໃຈຫາຍໄປແລ້ວ

เขาคิดในใจ...เป็นดังคาด ท่านลุงเพียงแค่นำกำลังเสริมมาด้วย
ตนเอง มิได้ทิ้งข้าหนีไป ต่อให้ไม่ได้ทำเพื่อข้า ก็ต้องทำเพื่อสิ่งที่อยู่ในมือ
เจียงสูยโจวมิใช่หรือ

ໄໂວຈູ່ເງິບໄປເລີ້ກ່ນ້ອຍ ກ່ອນເອ້ຍຖາມ “ມັນຄື້ອສິ່ງໃດ”

เจียงสูยโจวปิดปากเงียบ

ໄໂວຈູ່ເລີ້ມທຸດຄວາມອຸດທຸນ

ท่านลุงของเขามักเป็นเช่นนี้เสมอ ไม่ว่าเรื่องใดหากมิได้เหลือทางเลือก
สุดท้าย ก็จะไม่มีการบอกให้เขารู้ และจะบอกเพียงว่าทุกเรื่องมีตนคอย
จัดการให้ ทว่าต่อให้เขาใช้ชีวิตอย่างเสพสุขเพียงไร ก็ยังมีบางคราวที่รู้สึก
ไม่พอใจเช่นกัน รู้สึกเหมือนถูกกีดกันกลายเป็นคนนอก

ท่านลุงทำเช่นนี้ก็ช่างเถิด แต่เจ้าซีโรคลูกนางสนมปีศาจอย่างจิ้งห้วง
ถือดีอะไร

สีหน้าໄໂວຈູ່ไม่พอใจ และไม่คิดจะทนอีกต่อไป เขาก้าวขึ้นหน้าสองก้าว
ยกเท้าถีบเจียงสูยโจว

แม้เขาจะหมกมุ่นแต่เรื่องกามกิจจนร่างกายเสื่อมสภาพ ไม่เหลือ
กำลังวังชามากแล้ว แต่ยังคงมีรูปร่างอ้วนฉุ ด้วยเหตุนี้เมื่อเขาออกแรงถีบ
เต็มกำลัง เจียงสูยโจวจึงร้องครางออกมา ร่างที่ถูกเขวนอนอยู่โงนเงนเพราะ
แรงถีบ

“เราถามเจ้า”

แต่เจียงสูยโจวกลับเงยหน้ามองเขาอย่างท้าทาย

“หากเสด็จที่มีความสามารถ ก็ตีข้าให้ตายเสียวันนี้เลย” เจียงสูยโจว
เอ่ย “รอให้ผังเช่านำกำลังเสริมกลับมา สิ่งที่เขาต้องการก็จะเนาเปื่อยไป
พร้อมกับตัวข้า”

โหวจู้จ้องเขาเหม็ง

แม้เจ้าคนผู้นี้จะน่ารังเกียจ แต่เห็นหน้าก็ทำให้นึกถึงเรื่องแย่ๆ อย่างช่วยไม่ได้ แต่เขาก็รู้จักยับยั้งตนเอง เลี่ยงการปะทะกับตนซึ่งหน้าเสมอ ทั้งยังยอมเป็นฝ่ายกล้ำกลืนฝืนทน

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาแสดงท่าทีเยอหยิ่งจองหองต่อหน้าตน

โหวจู้เกลียดชังเขายิ่งนัก จนอยากเห็นเขาได้รับทัณฑ์ฆาตกรรมสารพัดรูปแบบภายในห้องนี้ อยากให้เขาถูกพันแล่หมื่นเฉือน หั่นเนื้อออกมาทีละชิ้นๆ

แต่...ทำเช่นนั้นไม่ได้

เขามองเจียงสฺยโจว

แค่ถูกเขานินทาในคุกหนาวเย็นนี้เพียงครู่เดียว ใบหน้าและริมฝีปากของเจ้าซีโรคนี้ก็ซีดเผือดแล้ว ช่างเป็นสวะที่พร้อมจะตายได้ทุกเมื่อจริงๆ แม้จะให้เจ้าคนไร้ค่านี้อย่างไรก็ได้ แต่เขาก็ยังคงไม่กล้าเดิมพัน...

ไม่ว่าจะเกลียดชังเพียงใด เขาก็ไม่ยอมให้ท่านลุงกลับมาแล้วต้องผิดหวังเพราะศพศพหนึ่ง

สุดท้ายท่านลุงก็มิได้ทิ้งเขา อีกทั้งมารดาของเขาก็กังอยู่ในวัง มารดาเขาเป็นน้องสาวคนโปรดของท่านลุงมาตั้งแต่เด็ก และเจียงสฺยโจวก็น่าจะมีสิ่งที่ท่านลุงต้องการอยู่ในมือ เมื่อมีสิ่งเหล่านี้ ท่านลุงย่อมไม่ทิ้งพวกเขาไปแน่...

โดยไม่รู้ตัว เขาเหมือนเด็กเตี้ยตายที่พยายามล้างหาของมีค่าทั้งหมดในตัวออกมา เพียงเพื่อเรียกร้องความสนใจ ให้คนอื่นหันมามองเขาลึกครั้ง

โหวจู้จ้องเจียงสฺยโจวเหม็ง นัยน์ตาแดงก่ำ มือสั่นระริก

เขาอยากฆ่าคนผู้นี้สัก แต่ทำไม่ได้

ผ่านไปครู่ใหญ่โหวจู้ก็เหมือนไม่อาจปิดซ่อนอารมณ์ความรู้สึกของตนเองได้อีกต่อไป เขาคว้าเส้เส้นน้ำเกลือมาจากมือองครักษ์ข้างกายแล้วหวดลงบนร่างของเจียงสฺยโจวเต็มแรง

ทันทีที่เส้เส้นพาดลงมา ชุดพิธีการหนาหนักประจำตำแหน่งชินหวังของเจียงสฺยโจวก็ตกเป็นริ้ว ต่อให้โหวจู้มีเรี่ยวแรงไม่มาก เส้เส้นนี้ก็ยิ่งทิ้งรอยเลือดน่าสะพรึงบนร่างเจียงสฺยโจวได้

เจียงสุยโจวขมวดคิ้วมุ่น แต่แม่จะกัดฟันแน่นเพียงใดก็กลืนเสียงครางด้วยความเจ็บปวดไม่ได้

ท่าทางเช่นนี้ของเขาทำให้ไฮ่วจู่พอใจเป็นอย่างมาก เขาจึงเลือดแดงสดที่ไหลซึมออกมาตามรอยขาดของเสื้อบนตัวเจียงสุยโจว รอยยิ้มบิดเบี้ยวพลันปรากฏขึ้นบนใบหน้า จากนั้นเขาก็กัดฟันแล้วเขียนร่างเจียงสุยโจวอีกหนึ่งแล้ว

เสียงแล้กระแทกผิวเนื้อดั่งขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าภายในห้องซัง กลิ่นคาวเลือดค่อยๆ คละคลุ้งในอากาศ ปะปนกับกลิ่นเน่าเปื่อยของโลหิตภายในคุก ต่อให้ฆ่าเขาไม่ได้ ก็ต้องให้เขาได้ลิ้มรสชาติของความทุกข์ทรมาน

หากเสด็จพ่อบนสวรรค์รับรู้ได้ ก็จะได้เบิกตากวให้ซัดๆ เสียที ว่าความรักใคร่โปรดปรานที่มีให้เจ้าสว่นี่สามารถทำร้ายมันให้ตายได้

โชคดีที่โหลวเยวี่สั่งการกองทัพอย่างรวดเร็ว จึงปิดล้อมหลินฮานได้อย่างแน่นหนาภายในไม่ถึงครึ่งชั่วยาม

ท่ามกลางความโกลาหล เขายังสกัดรถม้าของฝ่งเซ่าไว้ได้ด้วย แม้ฝ่งเซ่าจะมือฉกรรจ์พลีชีพและลูกสมุนที่วรัยทุธเป็นเลิศจำนวนมากจนทำให้โหลวเยวี่เสียทหารไปไม่น้อย แต่สุดท้ายก็สามารถจับกุมฝ่งเซ่า พูเหริน และบุตรชายคนเล็กของเขาไว้ได้ ก่อนจะนำมาคุมขังไว้ด้วยกัน

ยามนี้เอง โหลวหว่านจวินซึ่งคว้าน้ำเหลวนำทหารเร่งรุดกลับมาพอดี

โหลวเยวี่มุ่นคิ้วเอ่ย “ยามนี้เราต้องส่งชาวเข้าไปในวัง”

โหลวหว่านจวินยืนกอดอกอยู่ข้างๆ พอได้ยินเช่นนี้ก็ยกเท้าถีบฝ่งเซ่าที่ถูกรัดอย่างแน่นหนา

“มันจะไปยกอะไร” นางเอ่ย “ตัดนิ้วเขาออกมาสักนิ้วแล้วส่งเข้าไปในวัง เพียงเท่านั้นฝ่าบาทก็เข้าใจได้แล้วมิใช่หรือ”

โหลวเยวี่กัดฟันกรอด เอ่ยอย่างฉุนเฉียว “แล้วเจ้าไม่กลัวเขาตัดนิ้วจึงหวังด้วยหรืออย่างไร”

โหลวหว่านจวินมุ่นคิ้ว “แล้วจะทำเช่นไรดี”

โหลวเยวี่มองกลุ่มคนที่ถูกคุมตัวอยู่ในกระโจม ผ่านไปครู่หนึ่งก็มอง

ไปยังบุตรชายวัยห้าขวบที่กำลังร้องไห้จ้าของฝั่งเช่ากับฟูเหรินที่อยู่ข้างๆ เขา

“เขียนจดหมาย แล้วให้คนนำจดหมายกับเด็กคนนี้ไปทิ้งไว้ที่หน้าประตูวัง” โทลเวย์เว่ยเอ่ย “บอกเพียงว่าสิ่งที่ข้าทำในวันนี้ล้วนเป็นเพราะฝั่งเช่า ยึดกองกำลังหลังหนานสามแสนนายของข้าไปโดยพลการ และต้องการคำอธิบายเท่านั้น ยามนี้ฝั่งเช่าและภรรยาของเขาอยู่ในมือข้า ขอเพียงมีคนนำศีรษะหัวหน้ากบฏหลังหนานมา ข้าจะปล่อยเขาไป แต่จิ้งหวิงมีน้ำใจต่อข้า หากเขาไม่รอดชีวิตกลับมา ข้าก็ไม่ถือสาหากต้องสังหารฝั่งเช่าเสีย”

โทลเวหว่านจวินตอบรับ แล้วอุ้มบุตรชายคนเล็กของฝั่งเช่าด้วยมือเดียวเตรียมจากไป

ทว่าโทลเวย์เว่ยเรียกนางไว้อีกครั้ง

“อย่าลืมบอกเขาว่าเรื่องของฮั่วอู่จี้ ฝั่งเช่าพูดออกมาหมดแล้ว” เขาเอ่ย “ดังนั้นขอให้เขาวางใจได้ ตราบใดที่กองกำลังสามแสนนายกลับคืนสู่เจ้าของเดิม เรื่องของฮั่วอู่จี้ก็ให้เป็นหน้าที่ข้าเอง ฝ่าบาทไม่จำเป็นต้องกังวลพระทัย”

เป็นดังคาด ไม่เกินครึ่งวันก็มีคนนำจดหมายสอดผ่านรอยแยกประตูเมืองออกมา

จดหมายฉบับนั้นเป็นลายมือของโเฮวจู่

ลายมือของโเฮวจู่เขียนมาอย่างลวกๆ ไม่เป็นระเบียบ เห็นชัดว่าผู้เขียนจดหมายหงุดหงิดเพียงใด

‘เจียงสุยโจวยังไม่ตาย เจ้าวางใจได้ รีบส่งคนลงใต้ไปประตมกำลังอยากตัดหัวใครก็ตัด แต่ต้องส่งกองกำลังมาที่นี่โดยไม่รอช้า’

โทลเวย์เว่ยจึงถอนหายใจโล่งอกได้เสียที

โเฮวจู่ถูกเขาหลอกสำเร็จ เมื่อเป็นเช่นนี้ เจียงสุยโจวซึ่งอยู่ในวังก็นับว่าปลอดภัยชั่วคราว

ทว่าผ่านไปเพียงวันเดียวก็มีเรื่องให้โทลเวย์เว่ยต้องเครียดอีกครั้ง

ผู้ว่าการชูโจวคนใหม่เป็นคนของฝ่ายฝั่งเซ้า เนื่องจากชูโจวอยู่ไม่ไกลจากหลินอาน เขาจึงส่งข่าวให้ฝั่งเหยวซึ่งอยู่ในหลิ่งหนานทันที ทั้งยังส่งกองกำลังจากชูโจวสามหมื่นนายขึ้นเหนือไปให้การคุ้มกัน เย็นวันที่สองกองกำลังจากชูโจวก็มาถึง

ทางด้านโหลวเยวี่ เวลาที่ต้องเผ่ารักษาการณ์ประตูเมือง ไม่อาจเข้าเมืองได้ ไทหนจะยังมีกองกำลังของฝ่ายตรงข้ามจากนอกเมืองมาอีก ช่วงเวลานั้นโหลวเยวี่ไม่มีเวลาสนใจอะไร เขาและนายพลได้บังคับบัญชาหลายคนต้องแยกกันเฝ้าประตูเมืองคนละจุด เตรียมต้านทานกำลังเสริมที่มาจากชูโจว

โชคดีที่ฝ่ายหนึ่งปักหลักอยู่ที่ประตูเมือง ส่วนอีกฝ่ายคิดหยั่งเชิงอย่างระมัดระวัง คนที่นำกำลังมายังเป็นขุนนางขุนที่ไม่เคยออกศึก ตลอดทั้งวันเขาไม่อาจเข้าใกล้ประตูเมืองได้เลยแม้แต่ซุน¹เดียว ถึงขั้นมีทหารกลุ่มหนึ่งถูกโหลวหว่านจวินนำกำลังไล่ล่าจนถอยห่างออกไปยี่สิบหลี่

ทว่าคืนเดียวกันนั้นเองก็มีสายลับนำข่าวมาแจ้ง

ฝั่งเหยวจากหลิ่งหนานรู้ว่าหลินอานถูกปิดล้อม และบิดาของตนถูกจับตัว เขารีบรวบรวมกำลังสามแสนนายมุ่งหน้ามายังหลินอานตลอดคืน

หลิ่งหนานอยู่ห่างจากหลินอานไม่ไกลนัก ใช้เวลามากสุดสามวันทัพหน้าก็จะเดินทางมาถึง

โหลวเยวี่จึงเรียกรวมตัวนายพลทุกคนมาช่วยกันคิดคำนวณ แต่ไม่ว่าอย่างไรทางฝ่ายฝั่งเหยวก็ยิ่งเร็วกว่าฮั่วอู่จิวอยู่ดี สภาพจิตใจของทุกคนจมดิ่งหลังจากเสร็จสิ้นการทหารก็ไม่มีใครพูดอะไรอีก ต่างแยกย้ายกันกลับไปเฝ้าประตูเมืองประจำที่ของตนเงียบ ๆ ได้แต่สั่งการทหารได้บังคับบัญชาที่มีได้มีจำนวนมากมายอะอะไรให้พยายามยึดไว้จนกว่ากำลังเสริมของฮั่วอู่จิวจะมาตามมาถึง

บรรยากาศกดดันเช่นนี้แผ่ปกคลุมนอกตัวเมืองตลอดทั้งวัน

¹ ซุนเท่ากับประมาณ 1 นิ้ว ในที่นี่ใช้เปรียบว่าไม่อาจเข้าใกล้ได้แม้แต่นิดเดียว

จนกระทั่งวันต่อมา

เช้าตรู่วันนี้ แสงตะวันเพิ่งจับขอบฟ้า ส่องสว่างบนกำแพงเมืองเก่าแก่ นายพลที่เฝ้าประตูทางทิศเหนือไม่ได้นอนมาทั้งคืน จิตใจตั้งเครียด ตลอดเวลาจนยามนี้สายตาเริ่มพร่าเลือนแล้ว เขายืนอยู่บนกำแพงเมือง ขณะกำลังจะไปกินข้าวเช้า จู่ ๆ ก็ได้ยินทหารที่ยืนรักษาการณ์อยู่ข้าง ๆ ร้องด้วยความตกใจ

“ท่านนายพล!” เขาเอ่ย “มาแล้วขอรับ!”

นายพลตกตะลึง รีบมองไปทางนั้นทันที

ที่เส้นขอบฟ้ามีฝุ่นฟุ้งตกลงมาแต่ไกล เกิดจากผีเข้าม้าและกองทัพ กองทัพยิ่งใหญ่สุดลูกหูลูกตากำลังมุ่งหน้ามายังหลินอัน

เพิ่งผ่านมาเพียงสองวันเท่านั้นนับตั้งแต่รู้ข่าวเรื่องการเคลื่อนกำลังของ ทางฝ่ายฝั่งเหว่ย เขามาถึงรวดเร็วมมาก!

นายพลสั่งการทันที “เร็ว รีบไปแจ้งแม่ทัพโหลว! พวกเขามาถึงแล้ว!”

นายทหารรับคำสั่งอย่างรวดเร็ว ทว่าเพิ่งวิ่งออกไปได้สองก้าวก็หันกลับมา “ท่านนายพลขอรับ ใครมาถึงหรือขอรับ”

นายพลอยากเตะนายทหารผู้นี้ยิ่งนัก

“ยังจะเป็นใครได้อีก! จากจงเจียงมาถึงที่นี่ จะมาถึงเร็วเช่นนี้รี!”

เอ่ยจบเขาก็มองไปยังทิศทางนอกเมือง

เพียงแวบเดียวก็ถึงกับตกตะลึง

เขารักษาการณ์อยู่ที่ประตูเมืองทิศเหนือ...ซึ่งเหมือนจะเป็นทิศทาง ที่มุ่งหน้าไปสู่แม่น้ำจงเจียง และกองทัพที่กำลังใกล้เข้ามาทุกขณะนั้น ผู้ที่ นำทัพดูเหมือนจะเป็นฮั่วอู่จิว

นายพลวิ่งหกล้มหกลูกกลงมาจากกำแพงเมือง ตรงไปรอรับกองทัพใหญ่ ที่ทอดยาวหลายสิบลี้และฮั่วอู่จิวที่กำลังควมม้าใกล้เข้ามา

เฉพาะทหารม้าที่ตามมาข้างหลังเขาก็มีจำนวนนับหมื่นแล้ว คาดว่า กองกำลังที่เหลือที่ติดตามมาน่าจะมีมากกว่านี้หลายสิบเท่า

...เป็นไปได้อย่างไร!

นายพลตื่นเต้นจนแทบหลังน้ำตา

แม่น้ำฉางเจียงอยู่ไกลจากที่นี่ หน้ำซ้าทหารที่ฮั่วอู่จี้ว์นำมายังเป็นทหารจากฝั่งเจียงเป่ย จะมาถึงรวดเร็วเช่นนี้ได้อย่างไร แต่ผู้นำทัพที่อยู่บนหลังอาชาสีดำนั้นคือฮั่วอู่จี้ว์ไม่ผิดแน่

ไม่นานฮั่วอู่จี้ว์ก็ยกมือขึ้น ทหารด้านหลังหยุดนิ่งอยู่กับที่ จากนั้นเขาก็หวดแส้กระตุ้นม้ามุ่งตรงมาหานายพล ก่อนจะรั้งบังเหียนให้ม้าศึกหยุดม้าศึกยกขาหน้ากลางอากาศ หยุดลงตรงหน้านายพลพอดี

นายพลคุกเข่าข้างหนึ่งด้วยความตื่นเต็น กุมหมัดคารวะฮั่วอู่จี้ว์ “แม่ทัพฮั่ว!”

“อืม” ฮั่วอู่จี้ว์ตอบรับในลำคอ ก่อนจะดึงบังเหียน บังคับม้าไปยังประตูเมือง

“คิดไม่ถึงว่าท่านแม่ทัพจะมาถึงรวดเร็วเช่นนี้ พวกเรากังวลแทบแย่!” นายพลรีบตามไปทันที

แต่ฮั่วอู่จี้ว์เพียงแค่มองกลับไปมองเขา ถามเสียงเรียกว่า “จิ้งหวังอยู่ที่ใด”

นายพลตะลึงงัน ไม่รู้ว่าแม่ทัพฮั่วเรียกหาจิ้งหวังด้วยเหตุใด “จิ้งหวังอยู่ในวังอย่างไรเล่าขอรับ” เขาตอบ

ฮั่วอู่จี้ว์กระตุกบังเหียนอย่างแรงจนม้าศึกแผดเสียงร้องลั่น หยุดชะงักอยู่กับที่

เขาหันไปมองนายพลผู้นั้น สีหน้ายังคงเรียบเฉยไร้อารมณ์ดังเดิม ทว่าแววตากลับเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบทันที ทั้งยังเห็นมกรีย์มอย่างที่สุด จนแม้แต่นายพลร่างสูงใหญ่ยังอดตัวสั่นด้วยความกลัวไม่ได้

“เจ้าว่าอะไรนะ” ฮั่วอู่จี้ว์เค้นเสียงลอดไรรพิน

นายพลได้ยื่นมือใจ

...แม่ทัพโหลวมได้กำชับไว้! ที่แท้เรื่องนี้ห้ามให้แม่ทัพฮั่วจู้หรือนี้!

นายพลทำอะไรไม่ถูก อึกอักอยู่ครู่ใหญ่กว่าจะตอบตะกุกตะกักว่า
“คือ...คือว่าไม่กี่วันก่อนฝ่าบาทรับสั่งตัวจึงหวังไว้เนือง หลังจากนั้น...”

ยังพูดไม่ทันจบ เสียงหุ้มต่ำเย็นยะเยือกของฮั่วจู้ก็ดังชัดขึ้น “ไม่
กี่วันก่อน?”

นายพลไม่กล้าพูดอะไรอีก

ฮั่วจู้เริ่มสงบสติอารมณ์ลง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงกัดฟันแน่น ก็มอง
นายพลด้วยสีหน้าน่ากลัวจนทำให้อีกฝ่ายถึงกับเข่าอ่อน “นี่คือเรื่องดี ๆ ที่
โหลวมเยว้ทำไว้?”

น้ำเสียงยังคงสงบนิ่ง แต่เสียงที่เค้นลอดไรฟันออกมาและท่าทาง
อึมครึมยามพยายามกดขมพายุอารมณ์น่ากลัวยิ่งกว่ายามที่คนอื่นระเบิดโทสะ
เสียอีก

นายพลละล้าละลักอธิบาย “แม่ทัพโหลวมก็จนปัญญาจริงๆ ขอรับ!
ไม่รู้ว่าจะทางฝ่าบาทรู้ข่าวได้อย่างไร จึงเจาะจงกักตัวจึงหวังในวันที่มีการประชุม
ใหญ่...”

ฮั่วจู้จี้ก่าสายบังเหียนม้าในมือหนึ่ง มืออีกข้างยกขึ้น เป็นสัญญาณให้
นายพลหุบปาก

นายพลหุบปากฉับ

จากนั้นก็เห็นฮั่วจู้จี้บังคับม้าให้ยืนหันข้าง แล้วเหลือบมองไปทางด้านหลัง บรรดานายพลที่ตามมาทางด้านหลังเข้าใจทันที แบ่งกองกำลังที่ได้รับการฝึกมาอย่างดีออกเป็นหลายปีก จัดรูปขบวนอยู่นอกเมือง

ฮั่วจู้จี้หันกลับมา มองไปยังนายพล เค่นเสียนเอ๋อย่างเย็นชา “บอกโหลวเยวี่ให้รีบไปจุดธูปไหว้พระเสีย หากเกิดอะไรขึ้นกับจิ้งห้วงละก็ เขาไม่รอดแน่”

ตลอดสองวันหลังจากวันนั้น โฮ่วจู่ใช้ชีวิตสำมะเลเทเมาอยู่ในวังเต็มที

แต่ความสำมะเลเทเมาของเขาในยามนี้กลับแตกต่างจากที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง นั่นเป็นเพราะความผิดปกติของโฮ่วจู่ใกล้เคียงกับคำว่าเสียดสีเข้าไปทุกที เป็นเหตุให้ไม่มีผู้ใดกล้าเกลี้ยกล่อมเขาสักคน ได้แต่ทำตามคำสั่ง แต่ละวันยังต้องรายงานสถานการณ์นอกเมืองให้เขา รวมถึงไปตรวจดูที่คุกใต้ดินว่าจิ้งห้วงยังมีลมหายใจอยู่หรือไม่

วันนั้นโฮ่วจู่ทรมาณเขาสหัสทีเดียว

ชีวิตนี้โฮ่วจู่ไม่เคยหุบตีผู้ใดมาก่อน ทว่าวันนั้นหลังจากจิ้งห้วงถูกปลดลงมาจากเชือก ทั้งร่างก็แทบเต็มไปด้วยบาดแผล ส่วนตัวคนก็แทบจะหมดสติเช่นกัน เนื่องจากมีคำสั่งจากโฮ่วจู่ ระยะเวลาจึงมีคนนำยาและอาหารมาส่งให้เขาทุกวัน จิ้งห้วงบางครั้งก็รู้สึกตัว บางครั้งก็หมดสติ อาการร่อแร่แต่ยังไม่ตาย

จนกระทั่งเช้าวันนี้ องครักษ์ที่ไปสืบข่าวที่ประตูเมืองรีบกลับมาอย่างวังหลวง ตรงไปที่ตําหนักบรรทมของโฮ่วจู่

“ฝ่าบาท แยกแล้วพะยะค่ะ!” องครักษ์เอ๋อย่างร้อนรน “โจรภพภูฮั่วจู้จี้ นำกำลังมาถึงนอกเมืองแล้ว! ฝ่าบาท รีบเก็บสัมภาระแล้วเสด็จหนีออกจากวังเถิด!”

แต่โฮ่วจู่กลับเอ๋ “ยังมีโหลวเยวี่มิใช่รี”

องครักษ์ร้อนใจจนแทบกระโดดขึ้นมา “ฝ่าบาท เป็นไปได้มากกว่าแม่ทัพโหลวน่าจะหลอกลวงพระองค์! สายลับที่ประตูเมืองแจ้งมาว่ากองกำลังของ

ฮั่วจู่จิวตั้งทัพประชิดที่นอกเมือง แต่ทหารได้บังคับบัญชาของโหลวเยวี่กลับยังสงบนิ่ง เห็นชัดว่าพวกเขาเป็นพวกเดียวกันพะยะค่ะ!”

โหลวจู่กลับถือจอกสุราหนึ่ง มองสุราที่ไหวกระเพื่อมอยู่ในนั้น ผ่านไปครู่หนึ่งจึงถามอย่างใจเย็น “โหลวเยวี่ก็ทรยศเราด้วยอย่างนั้นรี”

องครักษ์ร้อนใจจนเสียงสั่น “พูดเรื่องนี้ในยามนี้ก็ไม่ทันการณ์แล้วฝ่าบาท! ไม่มีสิ่งใดล้ำค่าไปกว่าพระชนม์ชีพของพระองค์! ตราบใดที่พระองค์ยังเหลือขุนเขาเขียว การจะสังหารโจรภบฏและขุนนางทรยศเหล่านี้ย่อมทำได้ไม่ช้าก็เร็วพะยะค่ะ!”

ชั่วขณะนั้นเข้ารับใช้ทุกคนในตำหนักพากันคุกเข่าขอร้องให้เขาหลบหนีไป แม้แต่สองหญิงงามที่อยู่ในอ้อมแขนเขายังหวาดกลัวจนไม่มีกำลังใจจะสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย รีบลงไปคุกเข่าทันที

จนถึงปานนี้แล้ว หากทัพเป่ยเหลียงบุกมาโจมตีถึงเขตพระราชฐานไม่ว่าหวังดีจะเป็นหรือตาย ข้าราชการอย่างพวกเขาก็ไม่รอดชีวิตอยู่ดี

ดวงตาของโหลวจู่พราวเลื่อนด้วยความเมามาย เขานั่งอยู่ตรงนั้น มองตำหนักงามวิจิตรซึ่งเต็มไปด้วยคนคุกเข่าอยู่ที่พื้น

ทุกคนต่างก้มกราบศีรษะแนบพื้น เขาเห็นเพียงหัวดำๆ ของคนเหล่านี้ แม้ภายในวังจะมีผู้คนมากมาย แต่เขากลับรู้สึกว่ามีเขาเพียงคนเดียวอยู่ในโลกนี้

ใช่แล้ว แม้เขาจะหลอกตนเองว่าทำนูลงเพียงแค่ออกจากเมืองไปนำกำลังเสริมมาที่นี่ แต่ใครที่ไหนไปนำกำลังเสริมต้องพਾਰรยาและบุตรไปด้วย และแม้เขาจะคิดว่าโหลวเยวี่เป็นฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายของตน ทว่าสุดท้ายโหลวเยวี่ก็หลอกลวงเขา

ทุกคนทิ้งเขาไปหมด

ตั้งแต่เสด็จพ่อทิ้งเขาราวกับเป็นรองเท้าเก่าขาด¹ เขาก็กลายเป็นขยะที่ไม่มีผู้ใดต้องการตลอดกาล

โหลวจู่ถือจอกสุรา หัวเราะเยาะตนเอง

¹ หมายถึง คนหรือสิ่งของไร้ค่า

ช่วงนี้เจียงสุยโจวผ่านแต่ละวันท่ามกลางความสับสนมึนงง

โชคดีที่คนพวกนี้เชื่อคำพูดเขา จึงไม่กล้าปล่อยยให้เขาตายง่าย ๆ ทุกครั้งที่เขารู้สึกตัวก็จะฝืนกินอะไรลงท้องไปบ้าง เพื่อประคองลมหายใจไว้

แต่ร่างกายเจ็บปวดทรมานเหลือเกิน

ตั้งแต่เล็กเขาไม่เคยถูกตีเลยสักครั้ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเขียนตีที่ถึงชีวิตได้เช่นนี้ เขาเจ็บจนซาไปทั้งร่าง ความเจ็บปวดนั้นแสนรื้อรากับถูกไฟเผาเผา แล่นขึ้นไปถึงสมองจนประสาทรับรู้ของเขามอดไหม้ไปหมด

ไม่รู้ว่ายั่วจู้จี้ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นผ่านหนึ่งเดือนนั้นไปได้อย่างไร

เขามักจะหมดสติอยู่ตลอด และไม่รู้เลยว่าวันเวลาผ่านไปนานเท่าใดแล้ว จนกระทั่งวันนี้ที่เขาพอจะรู้สึกตัว จึงสัมผัสได้ว่ารอบด้านสว่างจ้า จนตาพร่า อีกทั้งจมูกยังได้กลิ่นหอมเข้มข้น แตกต่างจากคุกใต้ดินที่เขาอยู่โดยสิ้นเชิง

เขาลืมตาขึ้นเล็กน้อยอย่างมึนงง แสงสีทองสว่างจนแทบตาไปหมด

...ที่นี่คือที่ใด

เจียงสุยโจวขยับตัว รู้สึกได้ว่ามือทั้งสองถูกมัดไพล่หลัง ตัวเขานั่งอยู่บนเก้าอี้ ร่างกายอ่อนปวกเปียก แผ่นหลังกดทับบาดแผลจนปวดตวบ ๆ

ยามนี้เองเขาก็ได้ยินเสียงหนึ่ง “ตื่นแล้วรี”

เป็นโหวจู้

เจียงสุยโจวพยายามปรับสายตาให้คุ้นกับแสงสว่างจ้ารอบด้าน ค่อย ๆ ลืมตาช้า ๆ และพบว่าตนอยู่ในตำหนักหรูหรา

ที่นี่คือห้องโถงภายในตำหนักบรรทมของโหวจู้ ที่ที่เขานั่งอยู่คือบัลลังก์มังกรอันกว้างใหญ่

เบื้องหน้าเขาคือโต๊ะทำงานที่ถูกผลักจนลัมคว่ำ ฎีกาและหนังสือกระจายเกลื่อนพื้น ที่เชิงบันไดทางออกไปไม่ไกล โหวจู้นั่งกางขาอยู่บนพรมหนา ชุดคลุมมังกรแหวกออก คลุมบนตัวอย่างลวก ๆ ถือป้านสุราไว้ในมือหนึ่ง

เจียงสุยโจวมุ่นคิ้วมองเขา ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะทำอะไรกันแน่

กลับได้ยินโหวจู้ถามกลับหัวเราะด้วยน้ำเสียงเมามายว่า “เป็นเช่นไร

บัลลังก์มังกรของเรานั่งสบายดีหรือไม่”

เสียงของเจียงสุยโจวแหบพร่าโหยแรง “เจ้าจะทำอะไร”

โหวจู่กลับยิ้ม “ไม่ได้ทำอะไร เราแค่ไม่อยากตายเท่านั้น ยังมีอีกหลายเรื่องที่เรายังไม่ได้เห็น ดังนั้นเราจะตายไม่ได้”

เอ๋ยจบโหวจู่ก็ใช้มือข้างหนึ่งยันพื้นลุกขึ้น แต่กลับเหยียบชายชุดคลุมมังกรจนสะดุด ล้มลงกับพื้นอย่างแรง

แต่เขาไม่สนใจ

“ไม่ว่าอย่างไรเราก็ต้องได้เห็นเจ้าตายก่อน” เขาเอ๋ย “ยังมีหัวอู๋จิว เขาทำลายแผ่นดินของเรา เราก็อยากเห็นเขาตายเช่นกัน”

เขาว่าพลางหัวเราะ “เจ้าไม่เชื่อหรือ” โหวจู่เอ๋ยอย่างขมขื่น “ถึงเราจะฆ่าเขาไม่ได้ แต่มีคนฆ่าเขาแทนเราได้”

เจียงสุยโจวถามเสียงแหบ “ผู้ใด”

โหวจู่ไขว้ขา กรอกรสูราใส่ปากอย่างสบายอารมณ์

“พี่ชายเขาอย่างไรเล่า” โหวจู่ยิ้ม “หากมีใช่เพราะพี่ชายเขา เจ้าคิดว่าเจ้าจะมีวาสนาได้แต่งเขาเข้าจวนหรือ”

เจียงสุยโจวได้ยินเช่นนั้น สติที่เดิมกลับสนมึนงงเพราะความเจ็บปวดพลันแจ่มชัดขึ้นมา

“เจ้าว่าอะไรนะ”

ชั่วขณะนั้นเจียงสุยโจวร้อนใจจนกระอักไอลออกมา แรงสะเทือนจากการไอลกระทบไปถึงบาดแผล ความเจ็บปวดแล่นขึ้นมาจนตาพร่า แหบจะหมดสติไป

เนื่องจากโหวจู่ดื่มสุราไปมาก จึงมองไม่เห็นท่าทางผิดปกติของเจียงสุยโจว เขาใช้มือข้างหนึ่งยันพื้น ลุกขึ้นยืนอย่างโง่งม มองไปยังเจียงสุยโจว

ชุดราชสำนักทูลหรงามสง่าบนตัวเจียงสุยโจวขาดวัน เปราะเปื้อนไปด้วยรอยเลือดทั้งเก่าและใหม่ ผมเผ้ากระเซิงหลุดลุ่ยอยู่บนไหล่ ใบหน้าขาวซีดและคราบเลือดเล็กน้อย สภาพอ่อนแอลายิ่งนัก

แต่เขากลับมีรูปโฉมงดงาม ไม่ว่ายามนี้จะดูปางตายน่าสมเพชเพียงใด ก็ยังคงมีความงามเย้ายวนอย่างไม่อาจอธิบาย เหมือนดอกกล้วยไม้ที่ถูก

เหยียบย่ำจมกองเลือด

ໄໄວ່ຈຸ່ຍກຸມປາກ ຍື່ມດ້ວຍຄວາມຟິງພົວໃຈ

ເຂົາເຄືອບ້ານສຸຣາໃນມື່ອນຶ່ງ ມື່ອອີກຂ້າງຍກຍາຍສຸດຄຸລຸມັ່ງກຸ່ມຂຶ້ນຢ່າງລວກໆ ກ້າວສວນເສື້ອນັ້ນໄດສີແດງສາດມານັ່ງລ່ງຍອງໆ ທີ່ໂຕະຊຶ່ງລັ່ມຄວ່າຢູ່ເບື້ອງໜ້າເຈິ່ງສຸຍໂຈວ

“ຄິດໄມ່ເຖິງໃຜຫຼືໄມ່” ໄໄວ່ຈຸ່ຍຸ່ຍຫາອະໄກບາງຢ່າງໃນກອງໜັງສືອກຣະຈັດກະຈາຍບນພື້ນ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ດຶງກະດາສອງສາມແຜ່ນອອກມາໂບກໂຕຣໜ້າເຈິ່ງສຸຍໂຈວ

“ເຫັນຫຼືໄມ່” ເຂົາຕາມ “ຈັດໝາຍລັບ ພີ່ຟ້າຍຣັຊຫາຍາກຄົນນັ້ນຂອງເຂົາ ຫາຍເຂົາໃຫ້ທ່ານລຸ່ງຂອງຂ້າມາດັ່ງນານແລ້ວ”

ເອ່ຍຈບເຂົາກໍ່ນັ່ງແປະລ່ງກັບພື້ນ ຫົວເຣາະຟລາງໂບກແຜ່ນກະດາສເລ່ານັ້ນໄປມາ

“ເຟຶ້ຍເພຣາະເຂົາເປັນຮັ່ວຊີ້ວ ເທຟສຸກຣາມຂອງຣາຊວງຄໍ່ເລື່ຍໆ? ແລ້ວຢ່າງໃດ ສຸດທ້າຍຟ້ອກໍ່ຖືກສ່າຕາຍ ແມ່ແຕ່ພີ່ຟ້າຍຍັງຫັກຫຼັງເຂົາ” ໄໄວ່ຈຸ່ຍຫົວເຣາະ “ມນຸຮຍກໍ່ເປັນເສນນີ້ ມີໃຜແຄ່ເຣາເຟຶ້ຍຄົນເດື່ຍວ”

ເຈິ່ງສຸຍໂຈວໄມ່ສນໃຈວ່າເຂົາພູດອະໄກ ຢາມນີ້ສາຍຕາຈັບຈັອງທີ່ກະດາສເລ່ານັ້ນ

...ເມື່ອຄູ່ເຂົາວາອະໄກຣະ ຮັ່ວຊີ້ວຖືກພີ່ຟ້າຍຫັກຫຼັງ? ຮັ່ວຊີ້ວມີພີ່ຟ້າຍທີ່ເປັນລູກພີ່ລູກນ້ອງເຟຶ້ຍຄົນເດື່ຍວ ກໍ່ຄືອຮັ່ວວີ່ເຫຼື່ຍນ

ຮັ່ວຊີ້ວນັ້ນເຈິ່ງສຸຍໂຈວຟລັ່ນກະຈ່າງ ທຸກຂໍ້ສ່ງສັຍເມື່ອນໄດຣັບຄ່າອຶບາຍແລ້ວ

ເຫຼືອໄດຣູ່ໆ ຮັ່ວຊີ້ວຈຶ່ງຟ້າຍຕຶກ ເຫຼືອໄດເຂາລັ່ງເລທີ່ຈະກັບເປຍເລື່ຍໆ ມາຕລອດທັ່ງທີ່ຟ້າຍາດີແລ້ວ ອີກທັ່ງຮັ່ວວີ່ເຫຼື່ຍນທີ່ຕາມປຣະວັດິກສາຣ໌ເສື່ຍຊີວິດກາຍໃນເວລາໄມ່ນານ ແລະຮັ່ວຊີ້ວທີ່ຣັກຮາກຣາຣ໌ຢູ່ທີ່ທາງກວນເຟຶ້ຍລ່າຟັງຮັ່ວຊີວິດ...

...ທີ່ແທ້ຕ່ວາກຂອງເຣື່ອງທັ່ງໝົດຄືອຮັ່ວວີ່ເຫຼື່ຍນ!

ລມຫາຍໃຈຂອງເຈິ່ງສຸຍໂຈວຖືກຂຶ້ນ ເຂົາເຣີ່ມດຶ້ນຣນອຸບນັບລັ່ງກໍ່ມັ່ງກ ແຕ່ເນື່ອງຈາກທັ່ງແຂນແລະຂາຖືກມັດໄວ້ ຫຳໃຫ້ໄມ່ວ່າເຂົາຈະດຶ້ນຣນຢ່າງໃດ

ก็ไร้ประโยชน์

เจียงซุ่นเหิงปล่อยมือเบา ๆ แผ่นกระดาษเหล่านั้นปลิวตกลงพื้น

“ทุกคนล้วนเป็นเช่นนี้” เขายิ้ม จากนั้นแหงนหน้ายกบ้านกรอกสุรา
ใส่ปาก

เจียงสฺยไจวออกแรงดั้นสุดกำลังจนบาดแผลบนร่างปริแตก ความ
เจ็บปวดทำให้ตัวเขาเซล้มลงด้านข้าง กระแทกมังกรทองบนที่เท้าแขนของ
บัลลังก์

เขาเจ็บจนในหัวว่างเปล่าไปหมด

ทว่าครู่ต่อมาก็ได้สติ

...บัลลังก์มังกร!

แม้ไม่รู้ว่าจะเพราะเหตุใดไช่จู่ถึงจับเขามารัดไว้ที่นี่ แต่อีกฝ่ายจะต้อง
อยากให้เขาตายในวันนี้แน่นอน อีกทั้งยามนี้ภายในตำหนักมีเพียงเขากับไช่จู่
สองคนเท่านั้น เขาจะต้องทำทุกวิถีทางให้ตนเองรอดออกไปให้ได้

เจียงสฺยไจวกัดฟันแน่น พยายามสะกดกลั่นกลิ่นคาวเลือดที่ตีขึ้นมา
ภายในลำคอ ขยับตัวลุกขึ้นมาได้เล็กน้อย จากนั้นเบี่ยงตัวไปด้านข้าง

สองมือที่ถูกเชือกมัดไพล่หลังและถูกตัวมังกรทองซึ่งเป็นมุมแหลม
ตรงพนักด้านหลังนั้นพอดี

เขากัดฟันเอาเชือกไปขัดไว้บนตัวมังกรทอง แล้วเริ่มออกแรงเสียดสี

เขาเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังมาก ไช่จู่ซึ่งกำลังเฝ้ามายังมิได้สังเกตเห็น
อีกฝ่ายตัวเอียงกระเท่เร่พิงเสาสีแดงด้านข้างพอดี

“แต่เราเกลียดเจ้ายิ่งนัก” เขาเอ่ย “ตั้งแต่วันที่มารดาสนมปีศาจ
ให้กำเนิดเจ้า ก็ควรคิดไว้แล้วว่า จะต้องมียันนี้ เสด็จพ่อที่ประทับประครอง
เจ้าเสียเลิศลอย ก็ควรคิดได้ว่าจะต้องมียันนี้”

เอ่ยมาถึงตรงนี้ ไช่จู่ก็ส่ายหน้า “แต่วันนี้บุญคุณความแค้นระหว่าง
เจ้ากับข้าจะลบล้างไปได้เสียที”

เจียงสฺยไจวรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดไว้ที่แขนสองข้าง ยามนี้เขา
เฝ้าปากแน่น ไม่กล้าพูดอะไร กลัวจะเผยพิรุณออกมา

โชคดีที่ไช่จู่มิได้ต้องการคำตอบจากเขา เพียงเหยียดขา เอ่ยว่า

“วันนี้เจ้าตายแทนเราอยู่ที่นี้ ก็ถือว่าช่วยเราได้มาก เรารับปากเจ้า นับจากนี้ไปจะไม่เกลียดเจ้าอีก”

เอ๋ยจบเขาก็หัวเราะด้วยความเมามาย

ยามนี้เอง เสียงร่ำอนรรณของชั้นที่คนหนึ่งดังมาจากนอกตำหนัก “ฝ่าบาทเตรียมการพร้อมแล้วพะยะค่ะ ฝ่าบาทรีบตามพวกบ่าวไปเถิด!”

โส่วจู่ตอบรับอย่างหงุดหงิด จากนั้นพญงตัวลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า

“สุดท้ายแล้วอย่าได้เกลียดเราเลย” เขาเอ่ยกับเจียงสุยโจว “หากจะเกลียดก็จงเกลียดเสด็จพ่อที่มอบสิ่งต่างๆ ให้เจ้ามากเกินไป กลับเป็นการประเคนความตายให้เจ้า”

เอ๋ยจบเขาก็เดินไซเซลงบันไดไป ก่อนเดินออกจากประตูตำหนัก เขาทันมายิ้มให้เจียงสุยโจวเล็กน้อย

ครู่ต่อมาที่ยื่นมือไปปิดเชิงเทียนสีทองที่เปลวเทียนส่องสว่างลึ้มลงกับพื้น

เปลวไฟลุกไหม้ทันที

ไอความร้อน พวยพุ่ง ไช้วู๋เดินจากไปแล้ว

เจียงสุยใจกั๊ดฟันสาบส่งเสียงต่ำ

...ใครเป็นคนแนะนำความคิดโง่เง่าเช่นนี้ให้เจ้าหวงตั้งสั้นนี้! คิดจะ
ให้ข้าถูกไฟคลอกตายอยู่ในตำหนักของเขา ทำให้ดูเหมือนเขาเผาตัวเองตาย
อย่างนั้นหรือ

เจียงสุยใจหันตัวไปด้านข้าง ออกแรงฉีกเชือกที่มีกับมังกรทอง
ที่บัลลังก์อย่างแรง

ยังดีที่คนพวกนั้นคิดวิธีเช่นนี้ ไม่ได้ให้เขาตายในทันที และทำให้เขา
มีโอกาสเอาชีวิตรอดได้

แต่ทั้งตำหนักเต็มไปด้วยแพรไหม หนัง และขนสัตว์ ไฟลุกลามอย่างรวดเร็ว ไม่ทันไรก็ลุกไหมจนกลายเป็นทะเลเพลิง ควันหนาก่อตัวจนทำให้
เจียงสุยใจสลักและไออย่างรุนแรง แต่เขาไม่เสียเวลาหยุดพัก กั๊ดฟันแน่น
ออกแรงฉีกที่ข้อมือต่อไป

ข้อมือถูกเสียดสีจนถลอกปอกเปิก แดงเถือกไปทั้งแถบ เหงื่อไหลหยด
ลงมาจากหน้าผาก กระทบบาดแผล แสบร้อนอย่างที่สุด โดยเฉพาะบาดแผล
ที่ปริแตกจนเลือดซึมออกมาเพราะการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงเกินไป

เจียงสุยใจสิ้นที่มไปทั้งร่าง

ความเจ็บปวดและพลังกำลังที่เริ่มหดหายทำให้สายตาเขาค่อย ๆ

พรา่เลื่อนทีละนิด รอบด้านมีเพียงเสียงเปลวไฟแตกปะทุ ร้อนระอุยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

มือของเขายังคงออกแรงฉุดไม่หยุดรากับกลไก ไม่รับรู้ถึงความอ่อนล้าและความเจ็บปวดอีกต่อไป

เปลวเพลิงลามเลียไปทั่วตำหนัก กลิ่นมันแพรงามวิจิตรโดยรอบประกายสีแดงและทองสอดประสานจนสว่างเจิดจ้า ค่อย ๆ เขมือบทั้งตำหนักจมหายไปในทะเลเพลิง

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด จนกระทั่งได้ยินเสียงบางอย่างขาดฝั่ง
เชือกขาดสะบั้น เจียงสุยโจวหมดแรงล้มลงบนบัลลังก์มังกร
ล้มล้มที่แข็งกระด้างและความเจ็บปวดเรียกสติเขากลับมาเล็กน้อย
...สำเร็จแล้ว

น้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว เขาตะกายขึ้นมาอย่างทุลักทุเล ก้มลงคลายเชือกที่มัดขาคตนเอง มือของเขาอ่อนเปลี้ยและเริ่มสั่นอย่างไม่อาจควบคุม หลังจากพยายามอยู่หลายครั้ง ในที่สุดก็แกะเชือกออก

เจียงสุยโจวลุกขึ้นอย่างโง่งนง มือข้างหนึ่งยึดบัลลังก์มังกรเพื่อพยุงตัวไว้ กวาดตามองรอบ ๆ ด้วยสายตาพรา่เลื่อน

ยามนี้ไฟลุกไหม้ทุกด้าน ประตูหลักของโถงใหญ่ถูกเปลวเพลิงสกัดไว้จนออกไปไม่ได้ เหลือเพียงประตูเล็กทางด้านตะวันออกที่เพิ่งติดไฟเท่านั้น ยังมีช่องพอให้เขาหนีออกไปได้

เจียงสุยโจววิ่งตรงไปทางนั้นทันที

ทว่าเพิ่งจะก้าวออกไปได้เพียงสองก้าว เขาก็หยุดชะงักหันกลับไปมอง เขามองไปยังโต๊ะซึ่งล้มอยู่กับพื้น ยามนี้ไฟยังลามมาไม่ถึง ฎีกาและหนังสือยังเกลื่อนกระจายอยู่เช่นเดิม

...จดหมาย!

เจียงสุยโจวไม่เสียเวลาคิด หันหลังกลับไป สองขาที่ไร้เรี่ยวแรงแทบพองร่างเขาไว้ไม่อยู่ ทำให้เขาเกือบล้มคะมำลงบนกองหนังสือ

เขาเริ่มความหาจดหมายนั้น

จะให้จดหมายจากชั่วอวี๋เหยียนถูกเผาอยู่ที่นี้ไม่ได้ นั่นเป็นหลักฐาน

เพียงอย่างเดียวที่บอกความจริงเกี่ยวกับสาเหตุการพ่ายศึกของฮั่วอู่จิว ทั้งยังบอกเขาว่าตำแหน่งที่อยู่ที่ด้านหลังเขามิใช่บ้านที่เขาจะหวนกลับไป แต่เป็นสระมังกรเก้าพยัคฆ์¹ ต่างหาก

นี่คือหลักฐานที่บ่งชี้ว่าฮั่วอู่จิวเหยียนปองร้ายเขา

มือทั้งสองของเจียงสฺยไจวสั่นระริก เห็นชัดว่าเจ็บจนสูญสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเขาไปเอาพลังมาจากที่ใด ไม่นานก็พบกระดาษาบาง ๆ สองสามแผ่นที่กระจายอยู่บนพื้น

แสงจากเปลวไฟทำให้เห็นข้อความบนนั้นได้อย่างชัดเจน เขารีบยึดมันไว้ในอกเสื้อ จากนั้นคว้าบัลลังก์มังกรย่นตัวลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล

ทว่าเมื่อหันกลับไปทางเดิมอีกครั้ง ประตูเล็กบานนั้นถูกล้อมด้วยเปลวไฟเสียแล้ว โครงสร้างที่เป็นไม้ไม่อาจทนไฟได้ หลังจากเสียงแตกปะทุไม่กี่ที ประตูก็พังถล่มลงบนกองเพลิง

...หมดทางหนีแล้ว

เจียงสฺยไจวพยายามประคองตัวไว้ไม่ให้ล้มลง กวาดตามองรอบ ๆ อีกครั้ง ไม่เหลือทางออกแล้วจริง ๆ

เขายืนนิ่งได้ะ สุดท้ายก็ประคองตนเองต่อไปไม่ไหว ล้มลงกับพื้น เจียงสฺยไจวยกมือขึ้นลูบใบหน้า ไม่รู้ว่่าน้ำตาไหลลงมาตั้งแต่เมื่อใด ค้างอยู่ที่ปลายคางอย่างน่าสังเวช

เขาคิดในใจ สุดท้ายที่มานี้คือไว้ประโยชน์อย่างนั้นหรือ

ไม่รู้ว่าเมื่อลิ้มตาขึ้นมาอีกครั้ง เขาจะอยู่ในยมโลก หรือที่โต๊ะทำงานของตนเองเบื้องหน้าวิทยานิพนธ์เหลวไหลของนักศึกษาคณนั้น

ทั้งไม่รู้ว่าตัวเขาจะทำให้ประวัติศาสตร์ในช่วงเวลานี้เปลี่ยนไปเป็นเช่นไร...แล้วฮั่วอู่จิวจะต่างไปจากเดิมอย่างไร

สิ่งเดียวที่เขารู้สึกไม่ยินยอมคือตัวเขาไม่ได้เห็นหลักฐานที่ตนเก็บไว้ในอกเสื้อถูกส่งถึงมือฮั่วอู่จิว

...หรือบางทีอาจยังมีอีกเรื่องที่เขารู้สึกไม่ยินยอม นั่นคือ...เขายังไม่ได้

¹ หมายถึง สถานที่ที่อันตรายมาก

เห็นหน้าฮั่วอู่จิวอีกครั้งก่อนตาย

ในทั้งสองชีวิตของเขา นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้รู้ว่าความรักคืออะไร และเป็นครั้งแรกที่ได้รู้ว่ารักแล้วไม่ได้มาเป็นความรู้สึกเช่นไร

เจียงสุยโจวหลับตาลง

ทันทีที่เขาผ่อนคลาย พละกำลังและแรงฮึดที่หายไปเมื่อครูก็เริ่มพรากเอาชีวิตเขาไป เขารู้สึกวิงเวียน เจ็บปวดไปทั้งร่าง แต่ก็เหนื่อยล้าจนแทบลืมตาไม่ขึ้น...

เวลานี้เอง มีเสียงโครมดังขึ้น

เขาเงยหน้ามอง พบว่าคานหน้าตำหนักด้านทานแปลวเพลิงไม่ไหวและพังลงมา ช่วงขณะนั้นหลังคาถล่มเป็นรูใหญ่ เผยให้เห็นท้องฟ้าสดใสท่ามกลางไฟลุกท่วม

ตามมาด้วยหลังคาเหนือคิระชะเขา

เจียงสุยโจวมองท้องฟ้า ครูหนึ่งเขาก็หลับตาลงอย่างเหนื่อยล้า

ตอนที่ฮั่วอู่จิวรอดมาถึงตำหนักบรรทมของเฮียวจู ภาพที่เห็นคือทะเลเพลิงลุกไหม้

เขานุกเข้ามาในวังพร้อมกับสังหารคนมาตลอดทาง ชูดเกราะบนร่างอาบย้อมด้วยเลือด

ด้านหนึ่งมีทหารพยายามจะดับไฟ แต่หาหน้าไม่ได้ อีกด้านหนึ่งมีกลุ่มคนถูกจับให้คุกเขาอยู่กับพื้น คนที่อยู่หน้าสุดคือเฮียวจูในสภาพเมามาย เสื้อผ้าหลุดลุ่ยไม่เรียบร้อย

ฮั่วอู่จิวตรงดิ่งเข้าไปทันที

ทหารที่อยู่ข้างๆรีบรายงาน “ท่านแม่ทัพ! หวงตี้สุนั้นบอกว่าจิ้งห้วงอยู่ข้างในขอรับ!”

ฮั่วอู่จิวเงยหน้าขึ้นมอง ทะเลเพลิงสะท้อนจับนัยน์ตาเขาจนแดงก่ำ

“เริ่มถล่มลงมาแล้วขอรับ ท่านแม่ทัพ จะทำอย่างไร...”

ทหารนายนั้นยังพูดไม่จบ รอบด้านก็มีเสียงร้องอุทานด้วยความตกใจ เห็นเพียงเสื้อคลุมกันลมสีแดงฉานสะบัดผ่านหน้าไป ท่านแม่ทัพของ

พวกเขาก้าวขึ้นบันไดหยกขาว รีบรุดไปข้างหน้า กระโดดไม้ก็ครั้งก็ขึ้นไปบนหลังคา ก่อนจะกระโดดลงไปในทะเลเพลิง

“ท่านแม่ทัพ!”

เสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกดังเอ็ดอึง เหล่าทหารทำอะไรไม่ถูก จากนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะลั่นดังมาจากโสภาจู่ที่ลุ่มพัวอยู่กับพื้น

“ช่างดีนัก” เขาเอ่ย “วันนี้เราเผาทั้งสองคนให้ตายไปพร้อมกันด้วยไฟกองเดียว นับว่าไม่ขาดทุนแล้ว”

นายทหารที่อยู่ข้างๆ นั้นเห็นตาแดงก่ำ ชักดาบออกมาจะฆ่าเขา แต่กลับถูกสหายทหารด้วยกันห้ามไว้

“อย่าวุ่นวาม!” ทหารอีกนายรีบเอ่ย “ไม่มีคำสั่งจากท่านแม่ทัพ ห้ามสังหารเชลย!”

ทหารนายนั้นตอบกลับด้วยดวงตาแดงฉาน “แต่ท่านแม่ทัพ...”

ยามนี้เอง ได้ยินเสียงครืนดังสนั่น

ทุกคนเงยหน้าขึ้นมอง พบว่าตำหนักบรรทมอันโอ่อ่าของหวังตี้พังถล่มลงในทะเลเพลิงแล้ว

โสภาจู่หัวเราะเสียงดังลั่นกว่าเดิม

“เข้ามาลี!” เขาหัวเราะ “มาฆ่าข้า แก่แก่นให้แม่ทัพของพวกเจ้า!”

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะของเขาก็หยุดชะงัก

รอยยิ้มแข็งค้างบนใบหน้า

เขาเงยหน้ามองไป ชั่วขณะที่ตำหนักพังถล่ม เขาเห็นฮั่วอู่จิวร่างอาบเลือดอุ้มคนผู้หนึ่งที่เสื้อผ้าขาดวินกระโดดออกมาจากบนหลังคาของตำหนักที่กำลังทรุดตัวลง

ชายเสื้อคลุมกันลมด้านหลังเขาติดไฟออกมาด้วย เสื้อคลุมสีแดงถูกเปลวไฟเล็ก ๆ เผาไหม้ ประกายไฟปะทุออกมาผสานเป็นเนื้อเดียวกับสีของเสื้อคลุม

“ท่านแม่ทัพออกมาแล้ว!” เหล่าทหารพากันร้องตะโกน

ฮั่วอู่จิวร่อนตัวลงบนพื้นอย่างมั่นคง สะบัดตัวดับไฟที่ติดเสื้อคลุมทันที จากนั้นเขาก็เข้าข้างหนึ่งลงกับพื้น โอบอุ้มคนผู้นั้นไว้ในอ้อมแขนอย่างหวงแหน

ทหารนายหนึ่งวิ่งเข้ามา ได้ยินฮั่วอู่จี้วิ่งด้วยเสียงแหบห้าว “รีบไป
ตามหมอ เร็ว”

ไม่มีใครกล้าชักช้า ต่างรีบแยกย้ายไปทันที

ส่วนฮั่วอู่จี้ยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้นหยกขาวหน้าซากปรักหักพังที่กำลัง
ลุกไหม้อยู่เช่นนั้น เขาโน้มตัวลง ประคองเจียงสุยโจวด้วยมือข้างหนึ่ง ไข้
หลังมืออีกข้างสัมผัสใบหน้าของอีกฝ่ายเบาๆ

อยากปลุกให้เขาตื่น แต่ก็กลัวจะทำให้เขาบุบสลาย

“เจียงสุยโจว” เสียงของฮั่วอู่จี้แหบพร่าและแผ่วเบา “สุยโจว
ลืมตาลี”

เว่ยชายซึ่งนำกำลังตามมาถึงเห็นภาพนี้เข้าพอดี ถึงกับหยุดชะงัก
ไม่กล้าก้าวต่อ

เขาเห็นรอยไหม้ดำบนเสื้อคลุมกันลมของท่านแม่ทัพ เห็นดวงตาแดงก่ำ
ของท่านแม่ทัพเอ๋อคลอไปด้วยน้ำตา ท่านแม่ทัพคุกเข่าอยู่ที่พื้น ทั้งที่ไม่ได้
รับบาดเจ็บ แต่กลับเหมือนสัตว์ร้ายที่ถูกทรมานยิ่งเข้าจุดสำคัญกำลังนอนชด
อยู่ที่พื้น ลมหายใจราวยริน

ดวงตาของเว่ยชายเริ่มแดงเรื่อเช่นกัน

ยามนี้เอง มีเสียงแผ่วเบาดังออกมาจากอ้อมแขนของฮั่วอู่จี้

เป็นเสียงไอของเจียงสุยโจว

เว่ยชายก้าวมาข้างหน้า จากนั้นก็ชะงักอยู่กับที่

เจียงสุยโจวไอสองสามที แพนชนาสนั้ระริก ลืมตาขึ้นอย่างอ่อนแรง

“เจียงสุยโจว!” มือของฮั่วอู่จี้ที่ประคองเขาไว้เริ่มสั่น

เห็นเจียงสุยโจวยังคงไอไม่หยุด พยายามยกมือขึ้นอย่างกินแรง

“เจ้าเป็นเช่นไรบ้าง เจ็บที่ใด ไม่ต้องกลัว เดี่ยวหมอก็มาแล้ว” ฮั่วอู่จี้

เอ่ยอย่างร้อนรนด้วยเสียงแหบพร่า

กลับเห็นเจียงสุยโจวยกมือขึ้นมาวางบนหน้าอก “ตรงนี้” เสียงของเขา
ลั่นจนแทบไม่ได้ยินท่ามกลางเสียงเปลวไฟ

“เป็นอะไร บาดเจ็บตรงนี้หรือ” ฮั่วอู่จี้ตื่นตระหนก รีบยื่นมือไปจับ

แต่เจียงสุยโจวพยายามดึงแผ่นกระดาษสองสามแผ่นออกมาจากอกเสื้อ

กระดาศเหล่านี้เปรอะรอยเลือดเป็นต่างดวง แน่หนอนว่าเป็นเลือด
ของเจียงสุยโจว

ฮั่วอู่จี้รับกระดาศเหล่านี้มา เหลือบมองแล้วเก็บไปอย่างไม่ใส่ใจ
“นี่มันเวลาใด ยังจะสนใจมันทำไม!”

ฮั่วอู่จี้เอ็ดเจียงสุยโจวเสียงเบา ฟังดูเกรี้ยวกราดดุดัน ทว่ากลับมี
น้ำตาไหลลงมาด้วย

หยดน้ำดาวาวใสสองหยดตกกระทบบนแผ่นกระดาศเหล่านี้

เจียงสุยโจวพยายามจะยิ้ม แต่มุมปากกลับยกไม่ขึ้น

สุดท้ายเขาใช้กำลังทั้งหมดยกมือขึ้นไปสัมผัสใบหน้าของฮั่วอู่จี้อย่าง
อ่อนแรง เสียงเบาหวิรวราวกับกำลังสั่งเสียเรื่องภายหลัง² “เพราะข้าไม่กล้า
บอกเจ้า”

เขาเอ่ย “ข้าขอบเจ้า สิ่งที่ทำเพื่อเจ้าได้ก็มีเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

² หมายถึง งานศพและการจัดการเรื่องมรดกของผู้ตาย